

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2016 r.,
sprawy **D. K.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 18 maja 2015 r.,
zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 12 maja 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego D. K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 12 maja 2015 r., uznał oskarżonego D.K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. IX aktu oskarżenia, tj. tego, że w dniu 28 grudnia 2012 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. i K. G., ze sklepu K., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia dwóch złotych łańcuszków o łącznej wartości 819 zł, na szkodę E. K., to jest za winnego przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę 30 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych każda, a także za winnego popełnienia wykroczeń z art. 119 § 1 k.w., zarzuconych w pkt X i XI aktu oskarżenia, za które wymierzył mu karę łączną 500 złotych.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 18 maja 2015 r., uchylił wyrok Sądu Rejonowego w zakresie przypisanych skazanemu występów z art. 119 § 1 k.w. i postępowanie w tym przedmiocie umorzył, zaś w zakresie rozstrzygnięć co do występu z art. 278 § 1 k.k. wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego wyroku złożył obrońca skazanego D. K. zarzucając wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k., a przez to także art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rażące naruszenie zasad oceny dowodów wyrażonych w art. 7 k.p.k., polegające na bezkrytycznym przyjęciu przez Sąd Okręgowy wyjaśnień współoskarżonego K. G. z postępowania przygotowawczego, który wyjaśnienia te następnie sam zmienił, przy jednoczesnym niewskazaniu powodów, dla których Sąd Okręgowy podjął takie rozstrzygnięcie, innych niż nieuwzględnienie przez ten Sąd faktu, że wyjaśnienia te mogły być składane pod wpływem namowy, oraz przyjęciu, że nieznana osoba trzecie nakłaniała K. G. do zmiany wyjaśnień, nie można było bowiem przyjąć, że oskarżony K. G. był przymuszany do zmiany wyjaśnień dlatego, że został pobity przez nieznanego sprawcę (oskarżony D. K. w sprawie dotyczącej zmuszania do wyjaśnień, został uniewinniony od popełnienia zarzucanego mu (na podstawie pomówień przez K. G.) czynu, co Sąd Okręgowy ocenił samodzielnie odnosząc się do dowodów z innego postępowania, czym ponadto naruszył art. 410 k.p.k., samodzielnie niejako oceniając fakty, będące podstawą rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego z dnia 12 sierpnia 2014 roku w tej innej sprawie, które zaliczył w poczet materiału dowodowego, twierdząc, że nieustalenie sprawstwa D. K., jeszcze nie przesądza o tym, że miało miejsce nakłanianie do zmiany;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 422 § 2 k.p.k., a przez to także art. 457 § 3 k.p.k., poprzez niepotraktowanie apelacji i wniosku o uzasadnienie orzeczenia złożonego samodzielnie przez oskarżonego wówczas D. K., jako złożonego wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia, ewentualnie o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji w terminie zawitym 7 dni od dnia ogłoszenia wyroku, a przez to nieodniesienie się do apelacji skazanego D. K., co niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść wyroku Sądu Okręgowego.

3. naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 170 § 1 i § 2 k.p.k., a przez to art. 437 § 1 k.p.k., przez nieuwzględnienie faktu bezpodstawnego oddalenia wniosków dowodowych oskarżonego przez Sąd Rejonowy k.720 i 721, co powinno było skutkować uchyleniem sprawy do ponownego rozpoznania.

W związku z powyższym obrońca wniósł na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego oraz utrzymanego nim wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Niezasadny okazał się pierwszy z zarzutów kasacji, dotyczący kontroli odwoławczej Sądu Okręgowego w zakresie uznania wyjaśnień K. G. za wiarygodne. Rozważania Sądu odwoławczego w tej kwestii, zawarte na s. 8-9 uzasadnienia wyroku przekonują o poprawnym przeprowadzeniu tej kontroli. Sąd Okręgowy posłużył się tam spójną i logiczną argumentacją, popartą konkretnymi argumentami odwołującymi się do realiów sprawy, w pełni przekonującymi. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie jest naruszeniem art. 7 k.p.k. przyjęcie, że K. G. był nakłaniany przez D. K. do odwołania wyjaśnień, mimo wyroku uniewinniającego tego ostatniego zapadłego w postępowaniu tego dotyczącym. Skarżącemu należy przypomnieć o obowiązującej w postępowaniu karnym zasadzie samodzielności jurysdykcyjnej, wyrażonej w art. 8 k.p.k., w myśl której sąd karny samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i nie jest związany orzeczeniami innych sądów.

Oczywiście bezzasadny jest również zarzut zawarty w pkt 2 kasacji. Z akt sprawy wynika, że wniosek skazanego D. K. o odpis wyroku Sądu Rejonowego wraz z uzasadnieniem, podobnie jak i apelacja, zostały złożone po terminie, co uzasadniało odmowę ich przyjęcia. Warto podkreślić, że na zarządzenie w tej kwestii przysługiwało skazanemu zażalenie, o czym został poprawnie pouczone. W końcu należy przypomnieć skarżącemu, że poprawność postępowania międzyinstancyjnego nie może być przedmiotem kontroli kasacyjnej, ponieważ kasacja co do zasady może dotyczyć uchybień, jakich dopuścił się sąd

odwoławczy, o ile miały istotny wpływ na rozstrzygnięcie. Dodać trzeba, że przepis art. 457 § 3 k.p.k. obliguje Sąd odwoławczy do rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków tych środków odwoławczych, które zostały skutecznie wniesione.

Skutecznym zarzutem odwoławczym nie mogły być też twierdzenia zawarte w pkt 3 kasacji, dotyczące niezasadnego oddalenia wniosków dowodowych na k. 720-721. Co kluczowe, zarzut ten, podobnie jak zarzut pkt 2 kasacji, również dotyczy postępowania przed Sądem I instancji, zatem winien być podniesiony w apelacji. Skarżący tego nie uczynił, a Sąd Odwoławczy słusznie nie dopatrył się w tym zakresie uchybienia. Teza dowodowa, mianowicie rzekome zastraszanie znajomych skazanego przez Policję w innych sprawach, w sposób oczywisty nie miała znaczenia dla niniejszego postępowania, zasadność oddalenia tych dowodów nie może być więc skutecznie podważana.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc